

www.porrog.hu

PORROGI TRAKTOR MESÉK

2024

KÉSZÜLT
PORROG KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATÁNAK
JÓVOLTÁBÓL A
VI. PORROGI TRAKTOR TALÁLKOZÓ
ALKALMÁBÓL MEGHIRDETETT
MESEÍRÓ PÁLYÁZAT EREDMÉNYEKÉNT.

Porrog, 2024

KÖSZÖNJÜK A
LEGYÉL MESEÍRÓ!
TRAKTOROS MESEÍRÓ VERSENYRE ÉRKEZETT
MŰVEKET AZ ALKOTÓKNAK:

Felsőné Balogh Erika
Huszics Mária Mónika
Kardos Levente
Musits Levente
Nagy Anna
Nagy Rebeka
Szőke Anikó
Turi-Horváth János

FELSŐNÉ BALOGH ERIKA: AZ ÖREG, PIROS, NAGY TRAKTOR

Képzeljétek! A papa udvarában él egy öreg, piros nagy traktor, aki mostanában nagyon szomorú. De miért is az? Elmesélem nektek.

Ez a szép trakti, azért búslakodik, mert manapság már nem sok dolga akad. Ő pedig nem ehhez van szokva. Ő munkára termett. Emlékszik is még a régi szép időkre..... réges-régen, amikor a papa megvette, a papa még nagyon fiatal volt. A trakti már akkor is öregnek számított, de nem látszott rajta. Szépen karban volt tartva és folyamatosan dolgozott. A papával is állandóan mentek a nagymartoni határba. Hol szántottak, hol vetettek, máskor pedig kaszáltak. Aratáskor a papa utána kötötte a nagy zöld pótkocsit és mentek gabonát hordani. A kombájn kiürítette a puttyonját a pótkocsira, amit aztán hazavittek az állatoknak. Akkoriban rengeteg állat élt a háznál, pipik, nyulak, cocák, tehének, sőt még lovak is. A hideg beálltával pedig a közelítőt akasztották a trakti után és indultak is az Ágneslaki erdőbe, hogy összegyűjtsék a téli tüzelőt.

Ohhh...mennyire élvezte ezt is a nagy piros traktor! Ilyenkor egész nap kint lehetek az erdőn, még tüzet is raktak a papáék, amikor pihenőt tartottak szalonnát, kolbászt és kenyeret sütettek, amihez otthonról hozott hagymát ettek jóízűen. Imádta a piros traktort ezeket a napokat. Az erdő frissességét, a fűrészpor szagát, a sült szalonna ínycsiklandozó illatát. Még a rászálló füst sem érdekelte ilyenkor. Na és persze kivette ő is a részét a munkából! Nem csak hazaszállította a tűzifát, hanem bizony sokszor a vontatókötéllel ki kellett húznia a nagy fákat az erdő mélyéről. Milyen izgalmas és erőt igénylő feladat volt ez! De ő megcsinálta! Imádta! Ahogy később azt is, amikor a szántóföldek helyett sokat mentek fát fűrészelni a papával a nagy zöld szalagfűrészsel. A házaknál sokan erdei fával fűtöttek télen, amiket össze kellett darabolni. Ekkor szóltak a papának, aki a nagy piros traktival és fűrészgéppel elment összevágni a tüzelőket. De aztán, ahogy teltek-múltak az évek, a papa és a traktor is egyre öregebb lett, már nem kellett olyan sokat dolgozniuk. Néha lekaszálták a hegyeket, otthon összefűrészelték a tűzifát, vagy vittek szalmabálákat a szarvasoknak az iharosi hegybe, de már csak ritkán akadt tennivalójuk.

Az öreg, piros, nagy traktor hát ezért búslakodott.....

De képzeljétek csak mi történt nemrég! Valami csoda! Egy szép nyári napon, egy ici-pici kis emberke odatipegett a trakihoz. Megcsodálta a nagy kerekét, a nagy kipufogóját és a csodás piros nagy vezetőfülkéjét. Az öreg, piros nagy traktor nem tudta mire vélje a látogatást, de örült, hogy végre valaki észrevette és csodálta őt. Pont mint régen. A kicsi emberkével a találkozások egyre sűrűsödtek. Dani, amikor a mamáéknál volt, minden alkalommal kiment hozzá, hogy megcsodálja őt. Hősünk pedig izgatottan és boldogan várta ezeket az alkalmakat. Lett neki egy kicsi barátja! El is képzelte, hogy mi mindent fognak majd együtt, közösen csinálni. Igen ám, de Dani még nagyon kicsi volt. Alig múlt egy éves, és amikor a papa elindította a traktorunkat, Dani megijedt a nagy hangtól. Hősünk pedig szomorkodott, mert nem akarta a kicsi barátját megijeszteni.

Egy szép augusztusi napon, a papa kiment a trakkal a hegyet lekaszálni. Apa épp arra járt Danikával, így meg is álltak megnézni, mit csinálnak. Traki nagyon megörült, mikor észrevette, hogy Dancusunk őt figyeli. Igaz, még csak messziről, de akkor is! Ott volt vele! Nézte mit csinál! És nem ijedt meg! Úgy érezte, szinte szárnyal kaszálás közben a kicsi barátja látogatása miatt. Teltek a napok, hónapok és eljött a fűrészelés ideje. Papa felrakta a nagy zöld szalagfűrészre és nekilátott a tűzifa aprításának. Dani épp megérkezett anyával a mamáékhoz és nagy kíváncsisággal kezdte figyelni a teraszról, mi folyik a faház előtt. Bizony! Traki kicsi barátja árgus szemmel nézte, milyen ügyesen dolgoznak. Közel viszont csak akkor ment hozzájuk, amikor a papa leállította a gépeket, de a piros traki így is repesett az örömtől, hogy megint itt a pártása. Ráadásul segített is a mamáéknak a fát elrakni a faházba! Bizony! Az ő másfél éves kicsi barátja megfogta a felfűrészelt fát és betotyogott vele a farakáshoz. Hősünk melle csak úgy dagadt a büszkeségtől, hogy az ő Danija ilyen ügyes. Akivel csak találkozott, mindenkinek eldicsekedett.

Szépen lassan jött a tél, majd újra virágba borult mindent, beköszöntött a tavasz is. Traktorunk jól kipihente magát ez idő alatt és meg is lepődött, amikor egyik reggel a papa valami furcsa fúró szerű dolgot kötött utána. Még sose látott ilyet. Mi lehet ez? Hát majd kiderül – gondolta magában és már indultak is a hegybe. Hooo....de mi ez?! Nem a szokásos úton mennek, Iharos felé vették az irányt. Hősrünk most már végképp izgatott lett. Nem kellett aztán sokat várnia, fény derült a mai feladatra: el kell ültetni 100 darab almafát és ehhez ki kell fúrni a hatalmas gödröket. Neki! Rajta múlik minden! Éppen nekem való feladat – gondolta magában, amikor megérkezett anyával Dani is. Trakinak tátva maradt a szája, amikor azt vette észre, hogy a hatalmas lyukakba, amiket ő fúrt ki, Dani, apa és anya együtt ültetik el az almafákat. Végül Dani az iharosi papával, ahogy kell, jól meg is taposta és öntözte a fák tövét. Micsoda fantasztikus egy nap volt! Együtt az egész családdal és a kis barátjával egy új almaligetet telepített mese hősrünk.

Este fáradtan, de mérhetetlenül boldogan és büszkeséggel telve hajtotta álomra a fejét a papa udvarában. Traki többé már nem búslakodott, mert neki volt a legcsodálatosabb kis barátja a világon, akivel még millió kaland előtt álltak.

Jó éjszakát trakika, jó éjszakát Danika!
Felső Dániel egyik kedvenc estimeséjét hallottátok

HUSZICS MÁRIA MÓNKA: AZ ÖREG TRAKTOR

Volt egyszer, hol nem volt egy kis zöld traktor. Egy gazdag módos ember háza táján dolgoztak vele a munkások. Abban az időben ő számított a legkorszerűbb traktornak. Amikor megérkezett a gazda házához nagyon sokan mentek, hogy megnézzék és csodálják. Talán még simogatták volna is a szép zöld festést, ha lehetett volna. Nagyon szépen rendben, tisztán tartották, nagyon megbecsülték. Még nevet is kapott: Zöld Dutra. Ha ezt hallotta a traktor tudta róla van szó, sőt még a festék is szebben csillogott rajta. Mindig dicséretet hallott és ez büszkeséggel töltötte el.

De telt múlt az idő és új traktor került a házhoz. Egy piros MTZ . A Dutrát már alig alig használták. A gazda, hogy segítsen egy szegényebb emberen eladta a Zöld Dutrát. Megint boldog volt, hogy újra megbecsülik és dolgozhat a földeken. Kicsit felújították és kitisztították a kárpitját. Nagyon büszke volt magára. De az idő telt múlt évek teltek el. Egyre kevesebbet dolgozott a földeken, gyerekek játszottak benne. De ha a földeken dolgozott látta egyre nagyobb gépek vannak a mezőn. Már 40 éves is elmúlt, amikor már csak az udvaron állt. De még mindig jó állapotú volt alig rozsdásodott. Régi szép időkről álmódzott. Egyszer aztán arra járt egy ember aki megcsodálta és bement a gazdához. Megvette a kis Zöld Dutrát, és elszállította egy műhelybe. Ahol kijavították sérüléseit, kitisztították. Úgy nézett ki mint újkorában, mikor első gazdájához került. De a kis traktor már reménykedni se mert. Tudta az idő sajnos nem a barátja.

De lássatok csodát egy múzeumba került, és minden traktor előtt tábla állt . Rajta névvel és minden tudnivalóval. Fedett helyen volt, igaz nem dolgoztak többé, de szerencsésnek és boldognak érezték magukat a pajtásaival. Mindenki elmesélte saját történetét. Az emberek újra megcsodálták őket. És melegség töltötte el a szívüket, ha azt mondogatták : Azok a régi szép idők.

KARDOS LEVENTE: A KISTRAKTOR ÁLMA

Kevesen tudják, hogy éjszaka, mikor mindenki alszik a gyerekjátékok életre kelnek. Te tudtad? Így volt ez Petike játékaival is, amelyeket szépen sorba rakott a helyükre. Egy meleg nyári éjszaka a szokottnál is nagyobb volt a nyüzsgés. Mindenki egyszerre beszélt. John Deere, New Holland, mackó, markoló, kutyus, cica és a kistraktor. Az izgalom okát cica és kutyus fedezte fel. Egy plakát volt a kisfiú íróasztalán. Uhu, a bölcs bagoly elolvasta: traktor találkozó lesz. A nagy gépek mind el szerettek volna menni, de volt, hogy nem volt jó a kereke, vagy letört a lámpája. Így sérülten nem lehetett. Egyedül kistraktor volt ép.

- Majd én megyek! – mondta.
- Te kicsi vagy még, nem mehetsz! – kiabálták a többiek.
- Ide csak nagyok mehetnek. – szölt a Rába.

Kistraktor nagyon szomorú volt, sírva hajtotta álmra a fejét. Peti lelkesen beszélt apukájával a traktoros felvonulásról.

Csinosították, szépítették a saját traktorjukat. Elérkezett a várva várt nap. Reggel korán ügyesen felkeltek, édesapja elindította a traktort. Peti körülnézett a szobájában. Vajon ő melyik traktorját vihetné magával? A szeme végig járta az összeset, de volt amelyiknek a kereke volt törött, volt amelyiknek a lámpája hiányzott. Idő már nem volt megjavítani. A szeme a kistraktorra tévedt. Ő volt csak ép, így gyorsan felkapta és már szaladt is vele.

A kistraki belesimult a fiú kezébe és nagyon büszke volt. Este mikor hazaértek visszatette a helyére. Éjszaka köré csoportosult a többi játék és elmesélte, hogy mi minden szépet, csodás dolgot látott. A többi játék nagyon irigy volt.

A kispép megsajnálta őket, hogy kimaradtak a nagy élményből, ezért következő évben megszervezte az otthoni játékok közötti traktor találkozót.

MUSITS LEVENTE: A PORROGI TARKTOROK KALANDJA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis falu Magyarországon, Somogy vármegyében, amit Porrognak hívtak. Ebben a festői településen mindenki ismerte egymást, és mindenki szívélyesen köszöntötte a másikat az utcán. Porrogot körülölelték a zöldellő mezők és dombok, és a falu közepén egy kis patak csörgedezett.

Ebben a békés faluban élt két traktor: Miron és Viktória. Miron, a fiú traktor, nem volt a legújabb modell, és nem rendelkezett a legmodernebb felszerelésekkel. Régi és rozsdás volt, de Miron szíve aranyból volt. Mindig segítőkész volt, és bárki kérte a segítségét, ő azonnal ott termett. Viktória, a lány traktor, modern és csillogó volt. Mindenki csodálta őt a faluban a fényes karosszériája és precíz munkája miatt. Viktória eleinte kicsit lenézte Miron, mert úgy gondolta, hogy egy régi traktor nem lehet hasznos.

Egy napon hatalmas vihar csapott le Porrogra. A földek tönkrementek, és a falubeliek kétségbeestek. Az élelmiszerhiány fenyegetett, és mindenki aggódott, hogy mi lesz a jövővel. Ekkor jelent meg egy gazdag ember, a híres aranykincseivel, aki éppen a faluban járt. Felajánlotta, hogy segít helyrehozni a károkat, de szüksége volt két traktorra, akik elvégzik a nehéz munkát.

Viktória és Miron vállalták a feladatot. Bár Viktória először kételkedett Miron képességeiben, hamar rájött, hogy Miron hihetetlenül kitartó és segítőkész. Miron mélyen felszántotta a talajt, hogy a föld újra termékeny legyen, míg Viktória gondosan újra elvetette a magokat. Napokon át dolgoztak együtt, fáradhatatlanul, és közben egyre jobban megismerték egymást.

Ahogy dolgoztak, sokat beszélgettek. Miron mesélt a régi időkről, amikor még fiatal volt és erős. Viktória pedig elmesélte, hogy bár kívülről tökéletesnek tűnik, néha magányosnak érzi magát.

Miron megértette őt, és lassan egyre közelebb kerültek egymáshoz.

Egy napon, amikor épp a földeken dolgoztak, Miron véletlenül belehajtott egy gödörbe, és elakadt. Viktória nevetett, de aztán észrevette, hogy Miron valóban bajban van. Gyorsan odasietett, és közösen kiszabadították Miron a gödörből. Ekkor Viktória rájött, hogy bár Miron nem a legmodernebb traktor, a szíve és a kitartása felbecsülhetetlen érték.

A falubeliek hálásak voltak Miron és Viktória kemény munkájáért. A földek újra termékenyek lettek, és a termés bőséges volt. A két traktornak fontos szerepe volt abban, hogy a falu újjáépüljön és virágozzon.

Miron és Viktória közben egyre közelebb kerültek egymáshoz. Viktória beleszeretett Mironba, mert rájött, hogy a belső értékek sokkal fontosabbak, mint a külső megjelenés.

Egy szép napon, amikor a nap éppen lement a dombok mögött, Miron és Viktória egymás mellett álltak a mezőn, és tudták, hogy örökké együtt maradnak.

És így éltek boldogan, míg meg nem rozsdásodtak. A falubeliek pedig mindig emlékeztek arra, hogy a szeretet és az összetartás a legnagyobb erő a világon.

NAGY ANNA: TRAKTOR FERİ ÉS BARÁTAI

Egyszer volt egy traktor, akit Traktor Ferinek hívtak. A traktor egy farmon élt. Ez a traktor más volt, mint a többi, mert világot akart látni. Már unta, hogy dolgozni kellett neki és azt is, hogy egyedül ő van traktor. Így hát, amikor este lett, akkor nekivágott a hosszú, titokkal teli útnak. Az úton a teli hold ráragyogott, és ebben a pillanatban felkelt a nap és meglátott egy nagy és szép szivárványt és alatta egy szép traktor lányt. Megkérdezte tőle:

- Mi a neved?
- A nevem Traktor Réka. És a tiéd?
- Az én nevem Traktor Feri.

És amikor elmondta a nevét a szivárvány eltűnt. Így hát együtt mentek tovább. Egyszer egy elágazáshoz értek.

- És most merre? - kérdezte Réka.
- Menjünk jobbra! - mondta Feri.

Továbbmentek jobbra. Kis idő elteltével Réka megkérdezte:

- Most hol vagyunk?
- Hát egy faluban. - mondta Feri.
- Nini, mi az ott? - kérdezte Réka.
- Az egy másik traktor. - válaszolta Feri.

Odamentek hozzá és Feri megkérdezte:

- Mi a te neved?
- Az én nevem Traktor Tihamér. És a tiétek?
- Az enyém Traktor Feri.
- És az enyém Traktor Réka.

Tihamér csatlakozott hozzájuk így hát hárman mentek tovább.

- Hová megyünk amúgy? - kérdezte Tihamér és Réka.

- Megyünk világot látni. - válaszolta Feri.

- Oké. De miért is? - kíváncsiskodott Tihamér.

- Mert már untam, hogy dolgozni kellett nekem. De már hiányzik a farm. - bánkódott Feri.

- Hát akkor menjünk oda! - vágta rá Tihamér.

Abban a percben visszafordultak, és a farm felé mentek tovább. Egy nap múlva meg is érkeztek a farmra.

Legnagyobb meglepetésére Ferinek ott volt bátyja Traktor Bob.

Anna a farmer szívesen látta Rékát és Tihamért a farmon, és boldogan éltek ameddig meg nem haltak.

NAGY REBEKA: AZ ÖRÖK BARÁTSÁG

Ez a mese egy hétköznapi traktorról szól. Vagy mégsem annyira átlagos? Gyertek és üljetek körém. Elmesélem Traktor Jenő, a kedves kis kék jármű történetét.

Ez a csodálatos kaland, amit most elmesélek, nem az Üveghegyen túl, hanem egy kis falu legszélén kezdődik. A falu szélén egy apró házban élt Pali és a családja. Traktor Jenő és Pali szerettek együtt kint játszani a kertben. Az egyik nap egy hírnök érkezett a faluba és egy levelet szorongatott a bal kezében.

-Figyelem, figyelem – szólalt meg az idegen.
– Ettől a naptól kezdve betiltom a traktor használatát és mindegyiket most azonnal elkobzom.

Erre a szóra megjelent vagy 20 katona és egytől – egyig az összes házat átkutatták. Pali viszont annyira szerette Jenőt, hogy nem akarta átadni, ezért felült rá, beindította a motort és elindult a sűrű sötét erdő felé. Megállt egy nagy fa alatt és mögé rejtette Jenőt. Majd visszament a faluba.

Eközben Jenő nagyon unatkozott és hiányzott neki a kis pajtása, Pali. Ezért az jutott az eszébe, hogy megkeresi barátját. Ment is volna, ha tudná merre van a helyes irány. Elindult, hátha valahogy kikeveredik az erdőből. Ezalatt a faluban Pali odament a hírnökhöz és ezt kérdezte:

- Miért tiltják be a traktor használatát?
- Hogy miért? Erre vagy kíváncsi? Ha szeretnéd tudni, a király parancsolta!
- Pali! Azonnal gyere vissza!- mondta az anyukája.
- Szóval Palinak hívnak? - kérdezte a hírnök.
- Igen.
- Pali, ezennel vádat emelek rád, mert te még nem adtad oda a traktorodat!
- De nincs is traktorom!
- Nekem te ne hazudozzál fiacskám! Vagy különben...

Ebben a percben megragadták Pali anyukáját és kardot emeltek rá.

- Jól van! Jól van! Kövessenek!

Amikor a nagy fához értek, Pali nem érti, hogy hová tűnt a legjobb barátja, Traktor Jenő. Attól félt, hogy a társa rájött arra, hogy el akarta árulni a barátságukat és soha többé nem látja Jenőt.

- Szóval ilyen játékot játszunk! - vette a kezébe az ügyet a hírnök.

- A következő lesz a feladatod. Két lehetőség van! Vagy megkeresed a traktort és elárulod őt, a barátságoknak vége, de a családodat megmentheted a börtöntől. A másik lehetőség egyértelmű: az ellentéte. Na nyomás!

- Rendben! Értem!

- Három napod van rá! Indulás!

- Anya!

- Pali! Nagyon vigyázz magadra!

- Remélem Jenő jól van! – reménykedett Pali.

Jenő eközben javában kereste a kijáratot az erdőből. Sajnos egy banditáktól hemzsegő házat vett észre. Először gondolkodott, hogy bemenjen vagy nagy ívben elkerülje. De, ha nagy ívben elkerüli, azzal az a baj, hogy egy nagy mocsár állja útját és ő még túl fiatal, kicsik a kerekei. De mégis nekivágott az útnak. Nagyon szépen haladt egészen a mocsár közepéig, ami, mint a futóhomok nyelte el a különböző tárgyakat és élőlényeket.

Jenő jajveszékelve segítségért kiáltott:

- Segítség, kérem segítsen valaki!

- Jenő! Jenő!

- Pali! Pali segíts!

- Jenő tarts ki! Megyek!

- Pali, hiányoztál!

- Te is Jenő!

- Jó, jó, de tudnál segíteni?

- Persze! Dobd ide a kötelet a tartódból!

- Rendicsek! Dobom!

- Oké, oké!

Pali egy fához kötözte a kötél egyik végét, a másikat pedig a derekára. Majd elindult a mocsár kellős közepe felé.

- Gyerünk, még egy picit közelebb! Mindjárt megvan a kereked! Megvagy!- és megragadta a kerekét, majd kihúzta a barátját a mocsárból.

- Köszí Pali! Nagyon hálás vagyok, hogy megmentetted az életem. Gyere, menjünk haza!

- Háát!

- Mi hát!?

- Hát tudod...?

- Igen?

- Amíg te nem voltál, a katonák elfogták a családomat és csak akkor engedik el, ha átadlak a királynak.

- Mi? Te át akarsz adni a királynak?!

- Nem! Nem tudom.

- Figyelj Pali! Együtt kiszabadítjuk a családot és kiderítjük, hogy a király miért parancsolta azt, hogy mostantól be van tiltva a traktor használata!

Rendben?

- Igen, rendben.

- Indulás!

- Indulás!

Az út, ami a palotához vezetett nagyon veszélyes volt, de nagy nehezen minden akadályon átjutottak.

- Már két nap eltelt. Vagyis ez a második nap estéje – jegyezte meg Pali.

- Miért? Baj?

- Igen baj. Azért, mert azt is megszábták, hogy meddig van időm.

- Majd holnap beszélünk. Most aludjunk!

- Kukurikúú!- szólalt meg egy kakas másnap reggel.

- Ez érdekes.

- Mi érdekes Pali?
- Hát az, hogy kakas szót halottam, pedig a falu messze van.
- Pali, nézd!

- A palota. Milyen gyönyörű!
- Gyere Pali! Menjünk a király színe elé.

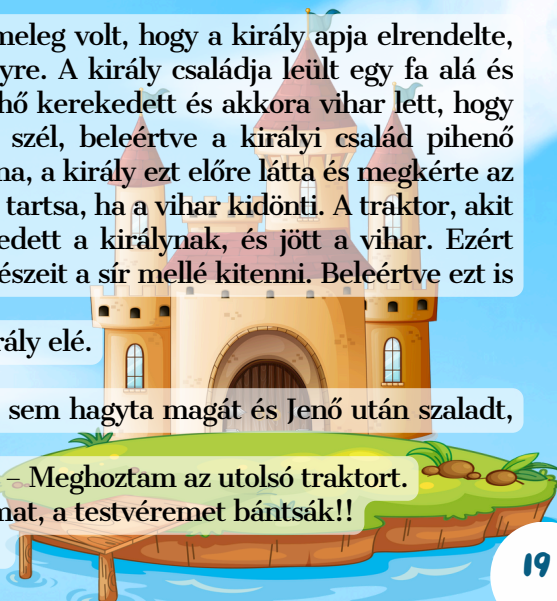
Csak az volt a baj, hogy két erős őr állt a bejárat előtt.

- Bocsánat a zavarásért. A királyhoz jöttünk!
- A királyhoz csak az mehet be, akinek van írásos papírja a királyi pecséttel vagy az, aki egy traktort hozott a király temetésére.
- A király meghalt?
- Nem. Hanem az egész családja.
- De mégis hogyan?
- Ez egy hosszú történet.
- Van időnk.

Hát legyen. Tavaly nyáron annyira meleg volt, hogy a király apja elrendelte, minden ember menjen egy hűvös helyre. A király családja leült egy fa alá és pihentek. Egyszerre egy nagy viharfelhő kerekedett és akkora vihar lett, hogy a környéken minden fát kidöntött a szél, beleértve a királyi család pihenő helyét is. De mielőtt ez megtörtént volna, a király ezt előre látta és megkérte az egyik traktort, hogy menjen a fa alá és tartsa, ha a vihar kidönti. A traktor, akit Kristófnak hívtak, nem engedelmeskedett a királynak, és jött a vihar. Ezért akarja a király az összes traktor alkatrészeit a sír mellé kitenni. Beleértve ezt is itt.

Majd megragadta Jenőt és bevitte a király elé.

- Jenő! Ne! - kiáltott fel Pali.
- Késő! - mondta az egyik őr. De Pali sem hagyta magát és Jenő után szaladt, hogy megmentse barátját.
- Felséges királyom! - hajolt meg az őr - Meghoztam az utolsó traktort.
- Nem engedem, hogy Jenőt, a barátomat, a testvéreimet bántsák!!
- Te meg ki vagy? - kérdezte a király.

- Kocsis Pál a becsületes nevem és nem engedem, hogy bántsák a családomat és Traktor Jenőt, az én új testvéremet.

- Pali. Ez azt jelenti, hogy örökké barátok vagyunk? - kérdezte Jenő meghatódottan

- A legjobb.

- Látom, hogy nálatok nagy az összetartás -állapította meg a király. Kapu őr, engedd el a traktort és az egész családját! Kocsis Pál!

- Hívjon csak Palinak.

- Pali, te elég bátor vagy, mert nem félsz semmitől, ha a családoдрól vagy a barátaidról van szó! Kocsis Pál, ezennel apróddá ütlek. Egyszer még nagy dolgokra leszel képes.

- De királyom, én csak annyit szeretnék, hogy az összes többi traktort is engedjék el.

- Rendben! Kapu őr, engedd el a többi traktort is!

- Igenis!

- Pali, te meg fogadj el 100 pengő aranyat!

- Köszönöm felség!

- Á, nem tesz semmit. Jó utat kívánok nektek.

Pali örült, hogy nem kellett senkijét elvesztenie és hogy minden vissza tért a régi kerékvágásba. Mostantól Kocsis Pál és Traktor Jenő elválaszthatatlan barátok és testvérek lettek.

Na, tetszett a mese? Remélem hogy igen, mert a szüleimnek és nekem is tetszett.

Sziasztok és legyetek jó barátai egymásnak és traktorjaitoknak!

SZŐKE ANIKÓ:

ÁDÁM, A TRAKTOR, FERENC A KOMBÁJN, CSILLA A DRÓN, NA MEG LILLA, AZ ŐZ TÖRTÉNETE

Egyszer volt, hol nem volt, élt egy traktor.

Igen, jól hallottátok. Egy traktor, akit Ádámnak hívtak. Egész nap dolgozott Ádám, Jávor gazda keze alatt. Sokat kellett a földeken munkálkodni, ez volt ugyanis Jávor foglalkozása: földművelőként kereste kenyerét. Munka után késő délután hazaindultak.

A gazda otthon bevezette a hátsó garázs épületbe a traktort, majd megvacsorázott, és álmra hajtotta fejét. A traktor azonban csak most kezdett élni. Eszébe jutott, hogy milyen sokat dolgozott, és még fog is a gazda szolgálatában. Kicsit felmordult, majd úgy gondolta jó idő ez a pihenésre.

A morgása viszont feltűnt Jávor gazda feleségének, aki épp filmet nézett a televízión. Férje húzta a lóbórt, és ő (akit egyébként Julisnak hívtak), úgy döntött, megnézi mi morog a garázsban.

Mit gondoltok, vajon meglepődött?

Hát először nem igazán, azt hitte ugyanis, hogy a gazda véletlenül bennhagyta slusszkulcsot a zárban, és azért morog a gép. Amikor azonban beszállt a fülkébe, Ádám megszólalt.

-Hallod-e te gazdasszony! Mit matatsz itt bennem? Mit keresel? Nem elég, hogy annyit dolgozok nektek, még éjszaka sem hagyjátok nyugodtan pihenni a gépet?

Julis a szívéhez kapott, úgy megijedt.

-Micsoda? Hát te tudsz beszélni?-rebegette.

-Igen, nagyon is. De ahogy mondtam, pihenni szeretnék. Holnap megint dolgozni kell mennem, hajnalban kell kelnem, és nyírni a fűvet, meg még ki tudja mit kell csinálni...

Erre már nem tudott semmit mondani a gazdasszony, hátat fordított, és hümmögve elment.

- Ilyet se láttam még – mondta magának – hogy egy traktor beszélni tudjon...

Elment lefeküdni, és aludt egy jó nagyot a nagy ijedtségre. Mert a gazdaemberek korán kelnek, korán fekszenek, hogy mindig el tudják végezni a feladataikat.

Hajnalban 4 órakor bizony talpon volt Jávor gazda, és Julis is.

Julis rögtön a lényegre tért.

-Hallod-e, Jávor... - mert így hívta, hogy Jávor. - A traktor megtréfált engem este.

-Hogy-hogy?

- Morgásra lettem figyelmes, bementem hozzá, és megszólított. - Azt mondta, hogy hagyjam őt pihenni.

- Hát Juliska, én ezt nem hiszem. Lehet, hogy megdezsmáltad a bors pincében a bort?

- Ugyan, mit képzelsz rólam... mindegy, hagyjuk.

- Így is van - mondta erre Jávor gazda, aztán azt mondta: - Megyek dolgozni, hiszen vár a munka.

- Majd az ebédet kiviszem neked - sóhajtotta Julis.

Aztán Jávor gazda bement a traktorhoz.

- Ádám vagyok. - fogadta a traktor.

- Én meg Jávor- mondta volna a gazda de elakadt benne a szó. Nagyot nyelt.

- Hogy van ez, tudsz beszélni? - kérdezte.

- Persze! Nem akarok dolgozni menni!

Pihenni szeretnék, hiszen majdnem mindennap kimegyünk és a tűző napon vagyunk.

A gazda összeszedte magát. - Mégsem hazudott Juliska - gondolta.

- Szóval, nem szeretnél dolgozni menni? Pedig muszáj. Én is felkeltem korán, hogy kimenjünk a földekre.

Ezzel beindította a traktort.

Ádám pedig mit tehetett, mit nem, ment, elindult. Elkezdték a munkát mikor kiértek a falucska határához. Ádám nagyon morgóldott. De mindegy volt, dolgoznia kellett.

A szomszéd éppen egy kombájnnal aratott a földjén. Felettük körözött egy drón. Majd a mese végén elmondom, hogy miért olyan hasznos ez.

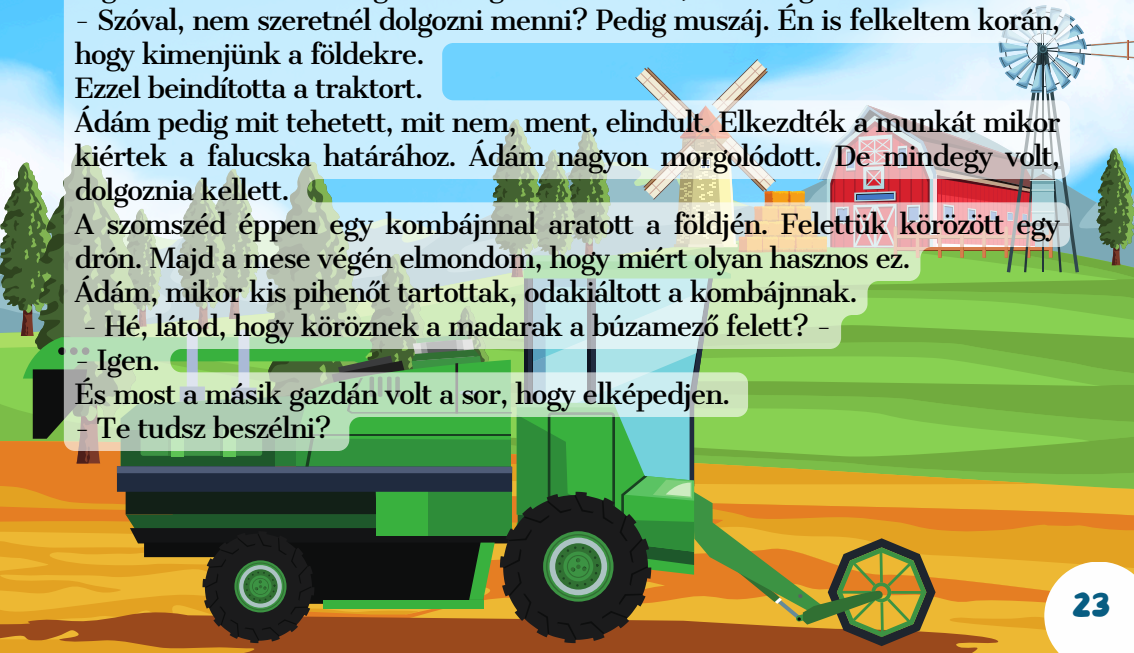
Ádám, mikor kis pihenőt tartottak, odakiáltott a kombájnnak.

- Hé, látod, hogy köröznek a madarak a búzamező felett? -

- Igen.

És most a másik gazdán volt a sor, hogy elképedjen.

- Te tudsz beszélni?

-Igen, Ferencnek hívnak. Gazda, látod a madarakat? Szerintem vigyáznotok kellene, hátha ott egy állat.

- Milyen állat lehetne? Persze, előfordul, hogy pár vaddisznó becsörtet a búzamezőbe...

Erre azt felelte Ferenc:

- Bizony, előfordul, hogy egy őzikét találunk errefelé.

- Ezt csak a drón tudná megmondani, már ha ő is tudna beszélni. - folytatta Sanyi, a kombájn gazdája.

- Egy drón.

- Sziasztok! Én Csilla vagyok! - kiáltott a drón.

- Szia Csilla! Tennél nekünk egy szívességet? Megnéznéd, hogy mi van ott a búzában, ahol a madarak repkednek?- kiabált Sanyi gazda.

- Ó, persze! - kiáltotta Csilla. Nem erre képezték ki, az én segítségemmel rajzolniak térképet, a földmérők készüléke vagyok, de a kamerával mindent látok.

Azzal usgyi, felrepült még magasabbra, és lenézett.

- Egy őzgida fekszik ott, és figyel, várja vissza az anyukáját!

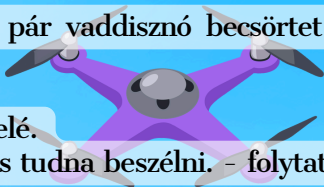
Ferenc megszólalt.

- Látod gazda! Nem mehetünk tovább, nehogy elgázoljunk.

- Persze, senki sem akarja, hogy baja essen. De hol lehet az anyukája?

- Itt vagyok - hallották a gépek, na meg az emberek is.

- Ma csoda nap van! - kiáltott fel Jávor gazda. - Mindenki beszél, és értjük!

(Mert hát az állatok, és a gépek is tudnak ám beszélni, csak az emberek nem értik.)

De folytassuk a mesét.

Az őzgidá anyukája bement a búzába és kihozta onnét a kicsinyét.

- Köszönjük, hogy szóltatok! Lilla vagyok egyébként... mondta az őzmama, és elmentek.

Ezzel véget is ért a mesém. Na de tudjátok, hogy miért alkalmaznak sok aratáskor drónokat az emberek? Ugye már rájöttetek.

Azért, hogy megfigyeljék kamerákkal, van-e ott valami állat a búzamezőben, és ezzel megelőzzék a szörnyű bajt. És hogy mi lett a traktorral, meg a kombájnnal? Többet meg se szólaltak.

Talán pont az volt a cél, hogy megmentsek a kis őzgidát. Ti hallottatok már állatokat beszélni?

Vagy gépeket? Ha igen, jól jegyezzétek meg, és tiszteljétek jobban a nálatok kisebbeket, tehetetlenebbeket.

Itt a vége fuss el véle.

TURI- HORVÁTH JÁNOS: KIS PIROS A TRAKTORVERSENYEN

Már 3 éve, hogy nincs velünk a gazdám és azóta egy új otthonom lett. A gazdám kisunokája, Janika kapott meg örökségül, mert mindig is neki szánt a papája. Egy szép augusztusi napon bejött Janika a garázsba és hangosan azt mondta:

-"Na Kis Piros az idén traktorversenyre megyünk! Szépnek kell lenned, úgyhogy most apával kicsinosítunk." Gondoltam magamban csak valami rosszat álmódott biztos. Eddig én nemhogy versenyen vagy divatbemutatón, de még csak úgy céltalanul nem is mentem az utcán. Vagy kaszáltak velem, vagy egy utánfutót kötöttek mögém és cipekedtem, egyszóval dolgoztam. Én versenyen? Ez valami tréfa? De rájöttem nem, nem az. Egyre többet jöttek hozzám, egyre több szerszám került mellém a garázsba. Jött egy idegen, aki turkált a motoromban, majd egy másik villogót hozott, hogy kis gazdám apukája feltegye rám.

Egy héten keresztül szereltek, a következő héten pedig mostak, fényeztek, políroztak. Verseny előtti napon megjelent egy nagy ember, akit Janika csak Zoli bácsinak szólított és akitől egy zászlót kaptak, amit szintén rám „biggyesztettek”. Mikor teljes pompámban álltam az udvar közepén hirtelen sok gyerek gyűlt körém és tátott szájjal néztek. Ekkor mondta az egyikőjük:

- „De jó nektek, még faluzászlótok is van!”
- „Hát persze, a Polgármester Zoli bácsi hozta nemrég!” - válaszolta Janika. Most már biztos volt, hogy másnap versenyre megyünk. Visszavittek a garázsba, le is takartak éjszakára, nehogy egy porszem is rám hulljon reggelig. Másnap hajnalban már zajokat, hangokat hallottam a házból. Janika volt az, aki izgalomban aludni sem tudott és apukájával beszélgetett. A hangok egyre közelebbről hallatszottak és egyszer csak világos lett.

Levették rólam a takarót és Janika beült az ülésbe, majd apukájára figyelt, aki elkezdte mondani neki mire figyeljen majd a felvonuláson:

- „...Tudod kisfiam sok traktor lesz, kicsik és nagyok, nagyon oda kell figyelni hogyan közlekedsz! Kaptok egy sorszámot, ha felvonultok a falun és azzal indulsz a szépségversenyen!” Erre a mondatra Janika felsóhajtott és mintha egyszerre dobbant volna meg bennünk egy érzés, amit kis gazdám halkán ki is mondott:

- „Bárcsak első lehetnék a szépségversenyen veled Kis Piros, a papa is büszke lenne ránk!”

Ezzel elindultunk, Janika követte apukája szavait és szép lassan lementünk a falun egészen a régi malom bejáratáig, mert ott volt a gyülekező. Kis időn belül összegyűlt az összes felvonulni akaró traktor és traktorosaik. Mivel én fűnyírótraktorként kicsinek számítok, gondoltam elsőként indulok majd, de azt nem gondoltam, hogy végül én vezetem fel elsőként a felvonulást. Elindult hát a menet, Janika büszkén ült rajtam. A villogóm folyamatosan jelezte, hogy jövünk. Először egy meredek partoldalra tettünk meg majd ráfordultunk a falu Fő utcájára, ami a célhoz vezetett. Mindenki, aki csak tudott kivonult az utcára és a felvonulást nézte, integettek nekünk mi pedig villogtunk, dudáltunk ki, amit tudott. Már majdnem a célba értünk amikor bevágott elénk egy kicsi zöld- sárga játéktraktor, rajta egy jóval kisebb fiúval, mint kis gazdám, Janika. Valahonnan vidékről érkezett befolyásos család csemetéje volt, persze hogy legelőt kellett mennie.

Még jó, hogy Janika előzékeny természetű fiú, így nem villogta le őt az útról, hanem udvariasan követte azon a pár méteren amíg a célba értünk. Amikor megérkeztünk több száz nézőm is akadt a szépségversenyen, de tudtam, hogy rengeteg szép traki áll mellettem, így én nem leszek dobogós a versenyben. A háttérben az „óriások” ügyességi versenye zajlott és azt is pontozták, hisz egy nagy trakinak nemcsak szépnek, hanem ügyesnek is kell lenni. A nap már majdnem lemenőben volt, amikor elérkezett az eredményhirdetés ideje. A legszebb, legügyesebb díjakat osztották kategóriánkként.

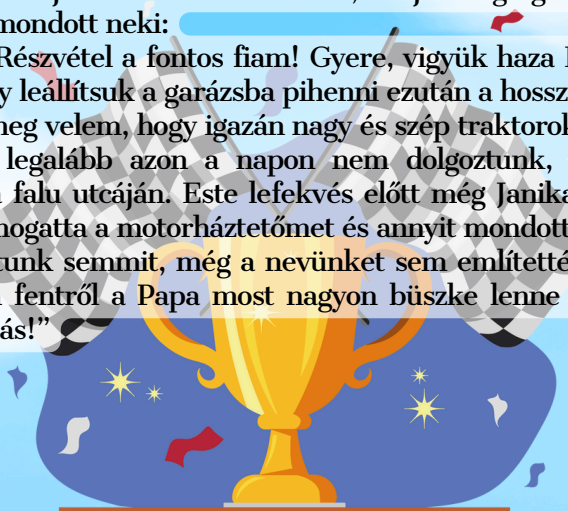
Kis gazdám felvitt teljesen a színpad elé, ahol az eredményhirdetés zajlott. Nagyon izgatott volt és vele együtt apukája is, no meg én is. Minden kategóriát kiosztottak már mire az utolsó díjazott következett, aki nem más volt, mint az idei verseny felvezető traktorja.

Kis gazdám már indult is a színpad felé, amikor a mikrofonba egy másik nevet mondtak be. Hogy kiét? Hát azét a kisfiúét, aki az utolsó pár méteren bevágott elének a kis játék traktorjával. Hatalmas csalódás tört ki Janikán, szeme könnyes lett. Apukája némán állt mellette, majd megfogta kezét, szemébe nézett és annyit mondott neki:

- „Nem számít! Részvétel a fontos fiam! Gyere, vigyük haza Kis Pirost, igazán megérdemli, hogy leállítsuk a garázsba pihenni ezután a hosszú nap után.

Így történt hát meg velem, hogy igazán nagy és szép traktorok között lehettem a versenyen és legalább azon a napon nem dolgoztunk, hanem vidáman mentünk végig a falu utcáján. Este lefekvés előtt még Janika kijött hozzám a garázsba, megsimogatta a motorháztetőmet és annyit mondott:

- „Bár nem kaptunk semmit, még a nevünket sem említették meg Kis Piros, de tudom onnan fentről a Papa most nagyon büszke lenne Ránk és csak ez számít, semmi más!”

Ita: Franko Simkó

Divers

hívesek tudják hogy egyesekben mikor kezdődik a téli időjárás. Az egyik ilyen az ember. Le lehet látni az emberen hogy mikor kezdődik a téli időjárás. Ezzel a téli időjárással szemben az embernek az a jellemzője, hogy nem tudja elkerülni az időjárást. Ezért a téli időjárás az ember számára az a legveszélyesebb időjárás. Az embernek az a jellemzője, hogy nem tudja elkerülni az időjárást. Ezért a téli időjárás az ember számára az a legveszélyesebb időjárás.

Az a traktor, Ferenc a földművelés, Csilla a nagymama az az édesanyjaim.

Én voltam, tudtam volna, de az a traktor...
Azt a traktor, Ferenc a földművelés, Csilla a nagymama az az édesanyjaim.

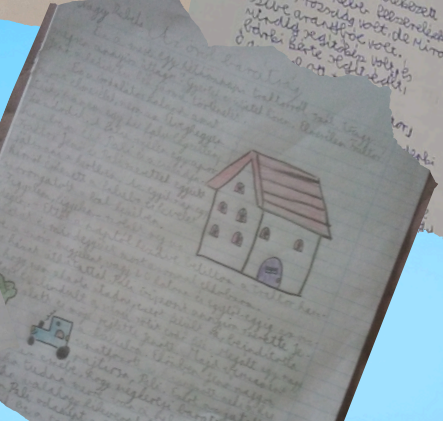
Mar 3. Én voltam, tudtam volna, de az a traktor...
Kis Péter a traktorvezető

Így kezdődik az ember...
Az embernek az a jellemzője, hogy nem tudja elkerülni az időjárást.

Földművelés...
Az embernek az a jellemzője, hogy nem tudja elkerülni az időjárást.

Egy ember volt, aki nem látott...
Az embernek az a jellemzője, hogy nem tudja elkerülni az időjárást.

Az embernek az a jellemzője...
Az embernek az a jellemzője, hogy nem tudja elkerülni az időjárást.

Porrog
2024

Kiadó: Porrog Község Önkormányzata
Szerkesztő: Felsőné Balogh Erika Kitti
Grafika: Felsőné Balogh Erika Kitti
Lektorálta: Balogh Lászlóné
Nyomda: ZPress Bt.

www.porrog.hu

